

Goed beschouwd was het definitief misgegaan op die avond, na een potje toepen, een vaste gewoonte die ze als gezin hadden op de vrijdagavond en waarbij hij zo goed als onverslaanbaar was, tot grote frustratie van zijn jongste zoon, en om die reden ook van zijn vrouw, zijn ex, omdat zij Joost altijd in bescherming wilde nemen. En nu waren ze niet meer on speaking terms, zoals dat heet en mocht hij bij gratie van Jessica zijn gezin, zijn jongens, alleen nog in de weekenden zien. “Hebben”, zoals Jes dat noemde. Alsof hij ze die paar dagen in bezit nam, haar eigendom, en hij ze dan tot verfoeilijke gewoontes zou verleiden of “net als altijd” helemaal geen aandacht gaf behalve als hij zelf “het stralende middelpunt” was. Jess kon dat goed, vlijmscherpe giftige woorden meegeven aan hem, bij de overdracht liefst, zodat de kinderen er getuige van waren. Alsof dat zo goed voor ze was, opvoedkundig gesproken.

Na een lange weg via therapie, mediation en uiteindelijk een zogenaamd bevriende advocaat was de breuk definitief en de werd de scheiding bekrachtigd met een convenant waarin werd beschreven hoe zaken, onroerende zaken en de kinderen tussen hen werden verdeeld. Voor Jessica werd het een wraakoefening, om alle vastgelegde afspraken met voeten te treden om er vervolgens quasi luchtig over te doen. “Tja, dat zal allemaal wel, maar uiteindelijk ben ik toch hun moeder hè.” Die moeder die er natuurlijk altijd was op de momenten dat hij afwezig was, hoe plausibel ook, dat deed er helemaal niet toe. En die plausibele afspraken van hem buiten de deur, hoe eerlijk was hij daar dan wél over geweest? Dat was het Sinterklaaseffect, zoals zijn beste vriend Koos dat noemde, wat in werking was getreden nadat Jess hem had betrapt op valsspelen tijdens het toepen, op die bewuste avond. Hij had een tien gestoken, zoals hij altijd deed, van onderaf het kaartendeck, maar dit keer bleef de tien plakken, zijn port was eerder omgestoten en hij had kennelijk nog plakkerige vingers. Goed beschouwd was het dus de schuld van de port, omgestoten door Harald, de oudste, die altijd al hoekig en onhandig bewoog, en in zijn eentje de aansprakelijkheidsverzekering al jaren achter elkaar rendabel had gemaakt. Goed, de port, de sticky fingers en de mislukt gestoken tien. Het Sinterklaaseffect was in werking getreden, als je eenmaal wist dat volwassen mensen tegen je konden liegen kon alles wel gelogen zijn.

‘Wat doe je? Wat doe je daar nou?’ Jessica was geschokt en boos tegelijk, ze klemde haar kaarten veel te hard in haar handen, drukte ze vervolgens tegen haar borst, alsof ze bang was dat hij ze kon zien.

‘Nou, eh’, stamelde hij, ‘ik had dacht ik niet helemaal goed geschud, en..’

‘Helemaal niet. Dat dacht je helemaal niet!’ Twee blauwstalen ogen keken hem aan, fixeerden hem. ‘Laat eens zien, die kaart, die van onderop.’

‘He Jess, kom op, dat is toch helemaal niet belangrijk, laten we het gewoon gezellig houden, het is maar een spelletje hoor.’ Dat waren de verkeerde sussende woorden op het verkeerde moment, er lag al maanden een bom voor hem klaar, een tikkende tijdbom, en hij had hem zojuist af laten gaan.

‘Een spelletje! Niks spelletjes, meneer zit hier gewoon vals te spelen, de boel te belazeren, mij en de jongens en weet ik hoe lang je dat al doet!?’

De daaropvolgende dagen had ze alles gespuid, al haar wrevel die ze jarenlang had opgespaard over zijn voortdurende afwezigheid, ook als hij wel thuis was, hoe ze zich niet meer gezien voelde, wat hij

allemaal buiten de deur uitspookte wilde ze niet eens weten, ze had geen enkel vertrouwen meer in hem, hij was voor haar niet meer te vertrouwen, nadat ze hem op heterdaad had betrapt. Met toepen. Het Sinterklaaseffect had zijn ondermijnende werk gedaan, en het kwam nooit meer goed.